

For da at slippe for at istandsætte den heelt, drog man en Muur tværs over Kirken, hvorved man deelte den i to Dele; den ene Deel brugte man saa til et lille Bibliothek, der tilhørte Communen, og til Materialier, og hvad det nu kunde være. Saa kom Staten imidlertid senere med Synsloven i Haanden og sagde: Vær saa god at sætte Eders Kirke istand forsvart og saaledes, som den bør være, saa at der vedligeholdes og bevares den gamle Stil, skjøndt denne rigtignok allerede var forfunden for Storstedelen. Jeg ved virkelig ikke, om jeg ikke, dersom Regjeringen var vedbleven at drive paa den lille Commune Maribo, der bestaaer af iffun 1,900 Mennecker, der hoo midt i Landet, medens dens Rivaler, de andre Kjøbstæder, ligge omkring ved Havnene, og havde villet tvinge den til selv at foretage en Reparation som den nu fuldførte, der har kostet 50,000 Rb., vilde have raadet Communen til at opbygge en ny mindre Kirke og give Staten dens tidligere Kirke tilbage. Hvad vilde Staten da have gjort? Vilde den alligevel have tvunget Communen? En velhavende Commune kunde uden Fare have taget imod en saadan Gave. En Commune som Aalborg kunde have gjort det, thi der havde man Raad dertil, og der har der desuden herstet en saadan Tænkemaade i Byen, at begge dens Kirker efterhaanden have

modtaget Dotationer hver især til et Beløb af omtrent 30,000 Rb., saa at der er Noget, som der kan bygges og istandsættes for. Men noget Saadant var ikke Tilfældet med Maribo. — Jeg maa saaledes virkelig paa Communernes Begne, naar de da ikke høre til de større og mere velhavende, mene, at der er god Grund til, at Staten kommer dem til Hjælp ligeoverfor de monumentale Kirker. Det er ingen Geistlig, Biskop, Provst eller Præst, der har forlangt disse Kirkers Restauration, og som har givet Anledning til, at der er blevet Spørgsmaal for Staten om at komme dem til Hjælp. Det skal ikke skee af kirkelige Grunde, og for at man kan komme til at prædike i dem. Nei, det er en Videnskabsmand, en academisk Lærer, der, hvad der er os Alle bekendt, har den store Fortjeneste, at han har aabnet vore Dine for, hvilke Rigdomme og hvilke Herligheder vi have besiddet i disse forfullede og forvællede Kirker, saaledes som de vare for. Men det tror jeg, at Staten bør skjøne paa, thi det hører ogsaa med til Culturens Udvikling i Danmark. Jeg tror derfor, at Staten er skyldig at antage sig saadanne monumentale Kirker, og jeg skal af denne Grund stemme for det Forslag, der under Nr. 3 er stillet af den høitærede Minister med Hensyn til Ribe Domkirke.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, man gik til Afstemning, hvorved:

1) Ændringsforslag af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet under Nr. 3:

II. Tilskud til kirkelige Diemed.

B. Nyt Nr. 2. Til Restauration af Ribe Domkirkes Hovedskib . . . 5,500 Rb. forkastedes med 33 Stemmer mod 5.

2) Subsidiært Ændringsforslag af Nielsen under Nr. 6:

I Anmærkingen til II. B. forandres i 3die Linie: „200,000 Rb.“ til „205,500 Rb.“ og udgaer: „og“; efter „Kallundborg“ tilføjes: „og Ribe“, og efter Slutningen sættes: „og til Ribe Domkirke 5,500 Rb.“

vedtoges med 35 Stemmer mod 1.

3) Ændringsforslag af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet under Nr. 4:

IV. Tilskud til Almestkolevæsenet og dermed beslægtede Instituter.